

THIRRJA BEREASVE

"[Bereasit] ... i shqyrtuan çdo ditë shkrimet, [për të parë] nëse këto gjëra ishin ashtu". - VEPRAT 17:11

WWW.THEBEREANCALL.ORG

KORRIK 2009

Izraeli dhe dëshmia profetike – Pjesa II

Dave Hunt

Izraeli është një temë kryesore e profecisë së Biblës, që është përmendur më shumë se 2.900 herë, pothuaj dy herë më shumë se Mesia i tij. Pa Izraelin, nuk do të kishim Mesian dhe nuk do të kishte shpëtim për asnjë, jude ose johebre. Përmendja e parë e ardhjes së Tij është në qortimin që Perëndia u bëri palëve fajtores të përfshira në rënien e njeriut në Eden: gjarpri (një identitet që Satani e mban nga Zanafilla te Zbulesa) dhe Adami dhe Eva. Shpjegimi i Biblës nuk është mit, por histori. Në shumë vende përreth botës, arkeologët vazhdojnë të gjejnë përfaqësime të lashta të tri figurave që shfaqen bashkë: një grua, një gjarpër dhe një pemë.

Perëndia parathotë një konflikt të gjatë midis gjarpërit dhe Mesias si edhe triumfin përfundimtar të këtij të fundit që do të ndodh në një mënyrë që Satani nuk do ta kishte imagjinuar kurrë. Një himn i vjetër e shpreh bukur:

Në dobësi si disfatë,
Ai fitoi kurorën e fitimtarit;
i shkeli tërë armiqtë tanë
duke u shkelur vetë.
Ai fuqinë e Satanit përuli;
i bërë mëkat, Ai mëkatin rrëzoi.
Iu përkul varrit, kështu e shkatërroi,
dhe vdekjen, duke vdekur, vrau.

Deklarata e Perëndisë për të tri palët fajtores është e thjeshtë dhe me vend. Ai i tha gjarpërit: «Unë do të shtie armiqtë midis teje [gjarpërit] dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj [Mesias]; fara e saj [e gruas] do të shtypë kokën tënde [një goditje vdekjeprurëse], dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj» (Zan. 3:15).

Fakti që Perëndia nuk thotë «farës sate dhe të Adamit» duhet të tregojë se asnjë njeri nuk do të jetë i përfshirë. Që ai moment, Satani ishte duke pritur me të madhe këtë lindje virgjërore për ta vlarë foshnjën. Duke parë nga afër shpalosjen e ngjarjeve, Satani mëson se Mesia do të jetë nga fara e Abrahamit. Ismaeli (babai i arabëve) është i parëlinduri i Abrahamit, por me Agarin, shërbëtoren e Sarës. Përfundimisht, Abrahamit iu dha një djalë i dytë nga gruaja e tij. Ai është Isaku, «biri i premtimit». Kjo duket një lindje e mrekullueshme, pasi për 90 vjet Sara kishte qenë shterpë, edhe pse jo një e virgjër. Satani vëzhgon dhe pret.

Ismaeli dhe Isaku, që të dy, lindën «në vendin e kanaanëve» midis kanaanëve që kishin jetuar atje për shekuj me radhë (Zan. 11:31; 12:5-6; 13:7 etj.). Nuk ekzistonte një vend i tillë si «Palestina», as ndonjë popull i quajtur «palestinezë». Asnjë arab nuk do të jetonte në një të ashtuquajtur Palestinë, deri në pushtimin islamik të pamëshirshëm dhe ata nuk do të pretendonin se kishin prejardhje nga «palestinezët origjinalë» deri në vitet 1950. Cilido që nxjerr një pretendim të tillë nëpërmjet prejardhjes nga Ismaeli zhgënjehet nga tradita. Babai i Ismaelit (Abrahami) ishte një kaldeas (Zan. 11:31; 15:7) dhe nëna e tij (Agari) ishte një egjiptiane (16:1).

Presidenti Obama vazhdon t'i bëjë presion Izraelit që të veprojë drejtësisht me «palestinezët». Ai i kërkon këtij populli të quajtur jo drejt që t'i jap fund dhunës kundër Izraelit. Ai duhet ta dijë se kjo është si t'i përgjyerohej një uragani që të jetë i mëshirshëm. Shumë kohë përpara ditëve të Arafatit dhe partnerit të tij, Mahmud Abasit, thirrja e Kartës së OÇP-së për asgjësimin e Izraelit ka qenë qëllimi i përbetuar i çdo qeverie islamike në bindje ndaj Muhamedit dhe që është përsëritur me qindra herë gjatë tërë botës myslimane.

DHE NË GJITHË VENDIN DO TË NDODHË," THOTË ZOTI, "QË DY TË TRETAT DO TË SHFAROSEN DHE DO TË VDESIN, POR NJË E TRETA DO TË MBETET. KËTË TË TRETË DO TA BËJ TË KALOJË NËPËR ZJARR, DO TA RAFINOJ ASHTU SI RAFINOHET ARGJENDI DHE DO TA VË NË PROVË ASHTU SI PROVOHET ARI. ATA DO TË THËRRRESIN EMRIN TIM DHE UNË DO T'Ë KËNAQ. UNË DO TË THEM: KY ËSHTË POPULLI IM, DHE AI DO TË THOTË: ZOTI ËSHTË PERËNDIA IM.

- ZAKARIA 13:8-9

Sikurse Mortimer Cukermani (Mortimer Zuckerman), në kryeartikullin e tij në «Raport mbi lajmet dhe botën në SH.B.A.» në 9 qershor, 2009, i kujtoi së fundi udhëheqësit e botës të cilët kërkojnë që Izraeli të bëjë «paqe» me palestinezët, dhuna e këtyre të fundit është e ndezur nga «vjellja e pareshtur e urrejtjes kundër Izraelit në shkollë, në xhami dhe në media, sidomos në TV. Ky helmim i mendjes së brezit të ardhshëm nuk është thjesht një mjet i Hamasit dhe Hezbollahut, por edhe e shkollave dhe mediave të kontrolluara nga Fatahu dhe që i raportojnë drejtpërdrejt Abasit».

Pavarësisht nga faktet, udhëheqës politikë dhe kishtarë ngulin këmbë që të shmangin çdo përmendje të islamit ose myslimanëve kur u referohen dhunës së tyre. Për këtë fajësohen gjithmonë «ekstremistët». Në fakt, vetë Muhamedi e filloi këtë tragë të vdekjes dhe ndjekësit e tij i janë bindur, sikurse mbështetet nga Kur'ani. E vërteta e thjeshtë e historisë është hequr nga vëmendja nga OKB-ja dhe pothuaj e tërë bota, duke përfshirë kishën dhe, fatkeqësisht, edhe nga presidenti ynë [amerikan].

Izraeli, duke u dënuar në mënyrë të përsëritur nga bota që përpiqet të mbrojë veten kundër sulmeve të kamikazëve vetëvrasës që kushtuan jetët e qindra izraelitëve, duke përfshirë gratë dhe fëmijët, kishte alternativën e vetme që të ndërtonte një mur mbrojtës që do t'i ndalonte sulmuesit për të hyrë në atdheun e izraelitëve. Opinioni botëror shprehu nëpërkëmbje. «Gjykata Botërore» vendosi 14 me 1 që ndërtimi duhet të pushonte menjëherë dhe që gjithçka të çmontohej, bashkë me zhdëmtim për palestinezët. «Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara» miratoi një rezolutë në 20 qershor, 2004, 150 me 6, duke i bërë thirrje Izraelit që të respektojë vendimin nga «Gjykata Botërore». Vetëm Shtetet e Bashkuara, Izraeli, Australia, Mikronezia, Ishujt Marshall dhe Palau votuan kundër kësaj rezolute. Izraeli e refuzoi opinionin botëror dhe, nga domosdoshmëria, ka vazhduar me ndërtimin. Edhe pse muri nuk është ndërtuar plotësisht edhe sot e kësaj dite, ai tashmë ka ndërprerë pothuaj plotësisht depërtimin e terroristëve.

Më pas Izraeli «ktheu» Gazën, që historikisht i ka takuar atij. Ai i la bujarisht vepruese serrat e stërmëdha që kishin ushqyer Izraelin dhe një pjesë të madhe të Evropës me perime të freskëta që mund të kishin bërë të njëjtën gjë për «pronarët» e rinj. Në vend të kësaj, këta pronarë të rinj i shkatërruan strukturat dhe turmat i morën materialet për përdorim individual, duke humbur kështu të ardhurat e mundshme nga eksportet që Izraeli kishte përfutur gjithashtu si edhe mundësinë për të ushqyer veten e tyre.

Duke u kthyer mbrapa në histori, më 135 m.K., romakët shkatërruan 1.000 fshatra të judenjve, vranë

500.000 judenj dhe skllavëruan mijëra. Duke qenë të tërbuar që ishin detyruar për të dërguar më shumë legjione për të shuar rebelimin, romakët e riemërtuan me inat atë [vend] që për më shumë se 1.500 vjet kishte qenë i njohur si Izraeli. Ata e quajtën atë Provincia Palestina sipas filistejve, armiqve të lashtë të Izraelit. Ata që jetuan atje u njohën si palestinezët. Po kush jetoi atje? Judenj! Pra, judenj, ishin në mënyrë ironike «palestinezët» e parë. Kështu, pra, u quajtën ata (bashkë me shumë emra tallës që i kishin ndjekur, ndërsa ndiqeshin nga njëri vend në një vend tjetër). Vetëm në vitet 1950 filluan arabët që ta quanin veten «palestinezë», me qëllimin për të fituar simpati të përbotshme për aktet e tyre të terrorizmit, madje ndërsa presioni i OKB-së e ngjeshi Izraelin në një qoshe akoma më të vogël për të lehtësuar shkatërrimin e tij. (Të gjithë këtë dhe akoma më shumë në e dokumentojmë në librin «Dita e gjykimit»).

Që prej vitit 1948, Izraeli ka qenë duke e armatosur veten dhe duke u kundërpërgjigjur. Betimi i tij «kurrë përsëri» do të përmbushet, por jo përpara se judenj të në mbarë botën të kenë pësuar tmerrin më të keq në historinë e tyre. I sulmuar nga ushtritë e të gjithë botës (Zak. 12:3; 14:2; Joe. 3:2; Eze. 38:8, 9 etj.), Izraeli do t'i thërrasë Mesias dhe Ai do ta shpëtojë. E gjithë kjo është shpallur qartë nga profetët e lashtë të Izraelit në Dhiatën e Vjetër (Tenaku).

I janë dashur Zotit shumë vjet dhe shumë rrethana që m'i hapi sytë për këto profeci. Gjithçka ishte atje në Fjalën e Tij, por unë nuk e kuptoja. Sa i verbër që isha!

Më 1966-67, unë dhe gruaja ime, bashkë me katër fëmijët tanë të rinj, po jetonim në katin e tretë të një kështjelle të vogël të shekullit të shtatëmbëdhjetë në Zvicër. Ky vit duhet të ishte një kohë intensive në shërbesën e universitarëve, por Perëndia kishte diçka shumë të ndryshme në mendje. Befas, mbi mua erdhi një urgjencë e pakalueshme që të lutesha për Izraelin në fund të vitit 1966. Madje edhe kur e falënderoja Perëndinë për ushqimin, isha i shtrenguar që të përfshija këtë lutje: «O Zot, unë lutem që ju do t'i mposhtni, do t'i ngatërroni, do t'i pështjelloni dhe do t'i pengoni të gjitha ata që komplotojnë shkatërrimin e Izraelit; shndërroje këshillën e tyre në marrëzi dhe mbro popullin tënd të lashtë nga qëllimet e tyre të këqija. Në emrin e Jezusit, Amen!»

Unë nuk e kuptova atë lutje në atë kohë, por shumë shpejt naiviteti im u largua. Në Kajro, Egjipt, unë shkova te një agjenci udhëtimi dhe pyeta: «Si mund të shkoj në Izrael?» Burri që më shërbente më mori mënjanë dhe më pëshpëriti: «Nëse e përmend atë fjalë [sharjeje] përsëri në këtë vend, do të të vrasin!» U trondita. E njihja mirë Biblën, por nuk e kisha kuptuar kurrë domethënien e Psalmi 83: «...armiqtë e tu [...] që të urrejnë ty [...] thurin gracka kundër popullit tënd, [duke thënë]: Ejani t'i shkatërrojmë si komb, emri i Izraelit të mos kujtohet më». Ky shkatërrim ka qenë qëllimi i vendosur i islamit që kur u themelua nga Muhamedi.

Myslimanët janë duke luftuar kundër Perëndisë, i cili e quan Vetën «Perëndia i Izraelit» 203 herë në Bibël. Çfarë sikleti do të ishte sikur Izraeli të shkatërrohej! Kjo nuk mund të ndodhë kurrë, pasi ky veprim do të shkatërronte gjithashtu «Perëndinë e Izraelit». Ai nuk do ta lejojë këtë.

Duke bashkëbiseduar me njerëzit shumë miqësorë që familja tonë takoi ndërsa përshkuam me furgonin tonë VW gjatësinë dhe gjerësinë e Egjiptit në fund të majit të 1967, ne dëgjuam në mënyrë të përsëritur fjalët: «Lufta 19 vjeçare». Çfarë lufte ishte kjo? U desh pak kohë që ajo frazë e fshehtë të hynte në të kuptuarit tonë të dobët. Që nga i ashtuquajturi armëpushim i veprimeve ushtarake i vitit 1948 deri më 1967 ishin 19 vjet. Edhe pse shprehën paqe, por të frymëzuar nga diktatori i Egjiptit, Gamal Abdul Naseri, 40 milion myslimanët që rrethojnë Izraelin kanë qenë duke u armatosur «non-stop» [pa pushim] për ta arritur këtë shkatërrim. Naseri ishte betuar se do ta drejtonte botën arabe drejt një fitoreje të lavdishme. Disfata e turpshme e ushtrive arabe në «Luftën e Gjashtë Ditëve» të vitit 1967 i dha fund mburrjes së fryrë që ai do ta shkatërronte Izraelin. Më pas ai pati një dobësim nervor nga i cili nuk e mori veten kurrë.

Në maj 1948 Izraeli kishte shpallur pavarësinë e tij dhe u sulmua menjëherë nga forca e kombinuar e 40 milion arabëve/myslimanëve që i rrethonin. Ky komb i vockël prej 600.000 vetash kishte një ushtri prej 60.000 vetash të mbledhur me ngut, të trajnuar nxitimthi dhe të pajisur me dobësi, me armë të futura kontrabandë nga Çekosllovakia (Franca, Britania, Amerika etj., nuk iu shitën asgjë) luftoi për mbijetesën e tij kundër një armiku që ishte përbetuar për asgjësimin e plotë të tij. Ata «dërrmuan 600.000 ushtarë nga katër ushtri arabe, që ishin të trajnuar mirë dhe të armatosur rëndë [me tanke dhe avionë, që Izraeli nuk kishte fare], të përforcuar nga njësi prej shtatë vendeve shtesë arabe, për të mos përmendur edhe ndihmën aktive të britanikëve». Ky citim është pjesë e miratimit të gjatë të librit «*Dita e gjykimit*» nga një gjeneral izraelit në pension.

Tri herë Perëndia e quan Izraelin «beben e syrit të tij» dhe paralajmëron: «Ai që ju prek prek beben e syrit të tij» (Zak. 2:8; LiP. 32:10; Vaj. 2:18). Deklaratat që bën vazhdimisht Barak Obama në favor të islamit janë jo vetëm alarmuese për hirin e tij dhe hirin e Shteteve të Bashkuara, por janë edhe një shuplakë në fytyrën e Perëndisë së Izraelit. Unë vetëm mund ta paralajmëroj mbi atë që vetë Perëndia i tha Abrahamit në lidhje me keqtrajtimin pasues të pasardhësve të tij: «Unë do të bekoj të gjithë ata që do të të bekojnë dhe do të mallkoj ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë të bekuara tërë familjet e tokës» (Zan. 12:3).

Në një dhomë hoteli në Tajër [Tyre], Liban, në mbrëmjen e 3 qershorit, 1967, familja tonë u lut për drejtim nga Perëndia. Ne kishim viza që të udhëtonim përmes Sirisë në Jordani dhe më pas të ktheheshim nga e njëjta rrugë. Gazetat e mëngjesit tjetër e dhanë përgjigjen qartë. Ne u nisëm menjëherë drejt veriut përmes Sirisë dhe, me hirin e Perëndisë, mezi kishim kaluar kufirin me Turqinë kur plasi lufta. Pavarësisht qindra deklaratave shumë të qarta nga profetët judenj dhe premtimeve që Perëndia i kishte dhënë popullit të Tij, rreth 30 përqind e izraelitëve të sotëm pohojnë se janë ateistë. Ai dëshiron që t'i bekojë dhe t'i mbrojë, por si mund ta bëjë Ai këtë, kur ata e refuzojnë vazhdimisht Atë? Ajo që vijon është vetëm një mostër e asaj që Perëndia ka thënë në mënyrë të përsëritur për popullin e Tij: «Do të poshtëroja menjëherë armiqtë e tij dhe do ta ktheja dorën time kundër kundërshtarëve të tij [...] do ta ushqeja me grurin më të mirë dhe do ta ngopja me mjaltin që pikon nga shkëmbi.... Por populli im nuk e ka dëgjuar zërin tim dhe Izraeli nuk më është bindur» (Psa. 81:11-16).

Izraeli është njëherësh nën gjykimin e Perëndisë për shkak të refuzimit të vazhdueshëm të Perëndisë së Izraelit, por në të njëjtën kohë, Ai nuk e ka braktisur atë dhe mjerë ata që e marrin në duart e tyre gjykimin e Perëndisë! Ndërkohë kombet e botës vazhdojnë të bëhen pjesë e mashtrimit të islamit, duke u përpjekur që ta detyrojnë Izraelin drejt asaj që mund të quhet vetëm një «paqe» e rremë. Ajo që islami ka në mendje nuk është ajo që synojnë me naivitet paqedashësit. Ajo quhet një *hudna*, «paqja» që Muhamedi bëri me banorët e Mekës për dhjetë vjet. Shumë përpara se të kalonte kjo kohë, sipas një pretendimi, myslimanët i sulmuan dhe morën pushtetin e atij qyteti «të shenjtë», që prej shumë kohe kishte qenë qëllimi i *haxhit* (që praktikohet shumë kohë përpara lindjes së Muhamedit nga shumica e fiseve arabe). Sigurisht, ky zakon i lashtë, bashkë me [zakone] të tjera, siç është festa e ramazanit, janë marrë nga myslimanët. Kështu, historia është shtrembëruar për ta bërë që të duket se këto [praktika] kanë qenë gjithmonë praktika islamike.

Për ramazanimin ishte bërë një marrëveshje për disa shekuj nga fiset arabe ndërluftuese që të ishte një kohë paqeje. Pikërisht në të kohën e duhur për t'i lejuar Muhamedit që të sulmonte një karvan kalimtar, ai mori një «zbulesë të re» që myslimanët mund të luftonin gjatë kësaj kohe. Ramazani është bërë një kohë e sulmeve më vdekjeprurëse të shiitëve dhe sunitëve (a demonstroi kjo para botës që «islami është paqe?»).

Këto profeci janë aq të rëndësishme për forcimin e besimit tonë, po për ata të cilët duam që t'i sjellim

në besimin e Perëndisë së Izraelit? Ne duhet t'i sigurojmë kujtdo me të cilin flasim (siç edhe unë bëj shpesh për ata me të cilët Zoti më përball kudo, por sidomos në avion) para së gjithash, dëshmi për ekzistencën e Perëndisë. Sa më mirë mund ta bëjmë këtë, sesa të përdorim orvatjen e Zinzendorf-it me mbretin e Suedisë, sikurse e përmendëm në Pjesën I-rë të këtij artikulli, duke përdorur profeci biblike rreth Izraelit?

Ne mund t'u flasim të tjerëve për Perëndinë dhe Jezus Krishtin, por kur themi «Perëndi», çfarë duam të themi? Një «fuqi të mbinatyrshme» të ndonjë lloji? Ne duam të sigurohemi se ata të cilëve dëshirojmë t'u paraqesim Perëndinë e sigurt, ta kuptojmë se kush është Ai, përse ne besojmë në Të dhe përse ne besojmë se vendimi më inteligjent që ata mund të bëjnë është që të besojnë gjithashtu në Të. **THEB**